

Vapaus katkeruudesta

Sana hallussa, sp 23.9.2007

Francis Frangipane: Deliverance From Bitterness

Kukaan ei voi piilotella näitä kahta sydämen tilaa: toinen on se tila, missä sydän on täynnä rakkautta ja toinen on se, missä se on katkeruuden tulehduttama. Molemmista voi tulla asioita, jotka täyttävät ajatusmaailmamme ja molemmista voi tulla koko elämää ohjaava asenne. Jeesuksen Kristuksen seuraajina meidän tulee tehdä parhaamme, jotta meidän sydämemme olisivat täynnä Jumalan rakkautta. Siinä kuinka osaamme tuoda esiin Kristuksen rakkauden, me tuomme esiin oman hengellisyytemme tason.

Rakkaus ei voi kauan kestää, jos sitä ei ilmaista, vaan se kätketään ja pidetään salaisuutena. Jos rakkaus on todellista, se löytää pian lukemattomia tapoja ilmaista itseään ja kohdistaa se rakastettuunsa. Rakkaus pyrkii intohimoisesti yhteyteen toisen kanssa ja on liian voimakasta hallittavaksi itsekurin tai itsehillinnän avulla. Eikö rakkaus ilmaisekin itseään rohkeasti pyyteettöminä lahjoina ja eikö se tulekin esiin monina rohkaisevina ja huolehtivina sanoina? Eikö se pyrikin ujustelematta ja konkreettisesti siihen, että saa viettää aikaansa rakastamiensa ihmisten kanssa?

Katkeruutta on yhtä vaikea salata. Katkera ihminen ei etsi yhteyttä, vaan oikeutta. Sitä ajaa eteenpäin jokin sellainen ratkaisematon asia, että ihmiseltä on varastettu hänen rauhansa, persoonallisuutensa tai omaisuutta. Katkeruus ei ole vain haava, joka pitäisi parantaa, vaan se on yleinen syyttäjä, joka on nostamassa oikeusjuttua syyllisiä vastaan. Koska katkera sielu on liitossa sen vääryyden kanssa, mitä hänelle on tehty, se koko ajan kuuntelee oman tuskansa ääntä ja samalla tulee yhä uudelleen haavoitetuksi sen loukkauksen johdosta, jota ei ole voinut antaa anteeksi.

Rakkaat ystävät, Jeesus sanoi, että hän on tullut antamaan meille yltäkyläisen elämän. Hän sanoi, että hänet on voideltu ja lähetetty saarnaamaan vangituille vapautusta ja päästämään sorretut vapauteen (Joh.10:10, Luuk.4:18). Jos meistä tuntuu, että meidät on sidottu jonkin katkeran kokemuksen tai vääryyden vankilaan, Jumala ei halua tuomita meitä siitä, vaan vapauttaa kokonaan. Juuri nyt hänen Henkensä haluaa vapauttaa meidät meidän historiamme ylivoimaisista taakoista.

Kuinka meistä tulee vapaita?

Kun olen vaeltanut Herrani kanssa 37 vuotta, olen kokenut aikoja, jolloin minua on paneteltu, petkutettu tai minun kimppuuni on hyökätty epäreilusti. Minulla on ollut monia tilaisuuksia katkeroitua vääryyksien vuoksi. Eikä jokainen haava ole heti paikalla parantunut tai kaikki vääryydet tulleet heti lääkityiksi. Jeesus sanoi: *Pysykää lujina, niin voitatte omaksenne elämän. (Luuk.21:19)*. Vapaa käänös muotoilee tämän näin: "Pysykää lujina, sitä teiltä vaaditaan. Pysykää lujina loppuun asti. Sitä ei tarvitse katua, te pääsette pelastukseen". Lopullisessa arvioissa tulee ilmi, että haavoittuminen tai vääryyden kärsiminen ei ollutkaan asian ydin. Paavali sanookin, että hän on "menettänyt kaiken". Todellinen asian ydin on, että olemme "voittaneet omaksemme Kristuksen" (Fil.3:8).

Haluan myös sanoa, että tunnen ihmisiä, joita Jumala kosketti ja he yksinkertaisesti paranivat. Niin, Jumala voi yksinkertaisesti lääkitä haavoittuneita ja parantaa heidät. Mutta

haluan tehdä Jumalan armon vielä laajemmaksi. Meillehän kerrotaan Heprealaiskirjeessä, että koska Kristus *on itse käynyt läpi kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan (Hepr.2:18)*. Ei hän mistään muusta syystä kuin rakkaudesta tule niiden avuksi, joita koetellaan. Antakaamme aina tilaa sellaiselle armolle.

Samaan aikaan tiedostan, että Kristuksen syvin tavoite minun kohdallani on tehdä minusta hänen kaltaisensa (ks.Room.8:28-29). Jumala parantaa minua, jotta hän voi muovata minua Kristuksen kaltaiseksi, mutta välillä hän kääntää koko prosessin toiseen suuntaan: hän muovaa minua Kristuksen kaltaiseksi, jotta voi sitten parantaa. Toisin sanoen pääsin vapauteen, kun otin vastaan Kristuksen rakkauden ja opettelin luottamaan Jumalaan silloinkin, kun olin vääryyden kohteena.

Mietipä tätä Jumalaan luottamisen haastetta. Pietari sanoo siitä meille:

Sillä siihen teidät on kutsuttu. Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään. - Hän ei syntiä tehnyt, hänen suustaan ei valhetta kuultu. Häntä herjattiin, mutta hän ei vastannut herjauksella, hän kärsi, mutta ei uhkaillut, vaan uskoi itsensä oikeamielisen tuomarin haltuun. 1.Piet.2:21-23.

Olen saanut toisinaan kokea, kuinka paranin loukkaantumisestani ja siinä vaanivasta katkeruuden mahdollisuudesta - ei sen vuoksi, että minua loukannut ihminen olisi jotenkin hyvittänyt minulle asian - vaan siksi, että opin jättämään asiani sen Jumalan haltuun, joka oikein tuomitsee. Jumalaan luottaminen tuo aikanaan maineen palautuksen ja merkitsee hengellistä kypsyyttä. Se on ainoa tapa välttää vastaamasta parjaukseen parjauksella ja antamasta haavoittumisen merkkiä katkeruudeksi asti.

On ollut sellaisiakin aikoja, kun jokin konflikti on jäänyt jäytämään ja raskauttanut sielua. Mutta vastalääkkeenä katkeruudelle on jälleen Jeesuksen opetus:

Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Matt.5:11-12.

Luukas lisää vielä "hyppikää riemusta" (Luuk.6:23). Jos sinua on kohdeltu epäoikeudenmukaisesti, jos jokin valhe on tahrannut nimeäsi tai uhkaa tulevaisuuttasi sen vuoksi, että uskot Kristukseen, yksi parannuslääke on iloita. Ennen kuin puolustat aikomustasi olla onneton, haluan kysyä sinulta: Oletko totellut Jeesusta ja hyppinyt riemusta? Muistan erään tapauksen, kun olin itse hyvin loukkaantunut erään miehen tähden, joka vaimonsa näkemän unen vuoksi käytti näitä vaimonsa fantasioita jakaakseen meidän pientä seurakuntaamme. Rakastin kovasti tätä pariskuntaa, samoin kuin rakastin muitakin seurakunnassamme, joten murheeni oli moninkertainen. Ja joka kerta, kun mietin sitä paha, mitä tämä parjaus toi tullessaan, tunteeni alkoivat kuohuttaa esiin vihaa ja mielipahaa.

Kerran sitten Jumala puhui sydämelleni. Hän kysyi minulta: jos kerran parjaus, jota minusta puhuttiin, oli valhetta, miksi en ollut totellut häntä? Hän sanoi, että minä olin masentunut ihmisten puheista, mutta en ollut vielä hyppinyt ilosta! Niinpä päätin totella häntä. Seisoin yksin kirkkomme kuorissa, jonne oli jo laskeutunut iltapäivän hämärä, ja valmistauduin iloitsemaan. Olin kuitenkin niin suruni vuoksi tunteista tyhjä, että en osannut iloita. Tuskin kykenin kävelemään, saati hyppimään. Mutta pelkästä kuuliaisuudesta yritin jonkinlaista ponnetonta hyppyaskelta. Sitten toistin sitä uudestaan ja uudestaan, kunnes Pyhän Hengen läpimurto tapahtui ja minä huusin ja hyppelin Herran edessä ja iloitsin, että hänellä oli

sellainen ylivertainen herruus minun elämässäni.

Jos kuitenkin ne ongelmat, joita kohtaamme, ovat meidän huonon käytöksemme oikeutettuja seuraamuksia, silloinhan meidän tulee tehdä parannusta eikä syyttää muita asioiden huonosta jamasta. Voimme silti silloinkin iloita siitä, että palvelemme suurta Jumalaa, joka pystyy jopa meidän mokamme kääntämään hyväksi. Mutta jos meidän elämäämme tulee vastuksia, jotka johtuvat siitä, että olemme sitoutuneet palvelemaan Herraa, silloin on syytä totella ja "hyppiä riemusta".

Maran vedet

Kristus ei ole meidän pelastajamme vain jossakin etäisessä teologisessa mielessä. Hän on Immanuel: "Jumala meidän kanssamme". Hän asuu meidän sisimmässämme, hän on lojaali meille. Hän on täydelleen kykenevä muuttamaan hyväksi sen, mikä yrittää tuhota meidät, ja käyttämään sitä tekemään meistä täydellisiä. Meidän on syytä uskoa, että Jumala pystyy hyvittämään meille kaiken, mitä käymme läpi. Jos me annamme epäluottamuksen Isän hyvyyttä tai hänen kykyjään kohtaan hallita meitä, meidän vaikeutemme voivat hapannuttaa meidät katkeriksi ja vihaisiksi ihmisiksi.

On syytä myös miettiä: jos Saatana on omistautunut meidän tuhoamiseemme, se johtuu varmasti siitä, että Jumala on suunnitellut jotakin voimallista tulevaisuuttamme silmällä pitäen. Paholainen ei haaska aikaansa hyökätäkseen merkityksettömien ihmisten kimppuun, hän hyökkää niitä vastaan, joiden hän uskoo päätyvän Jumalan käyttöön toisten vapauttamisessa. Jos Saatana voi juonia sellaisen hyökkäyksen sinua vastaan, mikä katkeroitaa sinut, sinun kutsumuksesi toteutuminen joutuu sivuraiteelle, kunnes tuo katkeruuden juuri on saatu nyhdytyksi pois sinun sielustasi.

Kuinka on mahdollista, että katkeruus voi säilyä meissä? Katkeruus on pahan hengen tapa käsitellä haavoja tai vääryyksiä, joista kärsimme. Jeesus sanoi kuitenkin, että ainoa tapa pelastaa sielunsa on kadottaa se Hänen tähtensä (Joh.12:25). Rakkaat ystävät, minäpä kerron teille, kuinka olen päässyt yli kaikkein pahimmistakin taisteluista, mitä minulla on ollut: kantamalla ristini.

Uskon, että minun askeleeni ovat Jumalan määräämiä. Senpä vuoksi aina, kun olen tullut kaltoin kohdelluksi, uskon että se on tapahtunut, koska hän on niin sallinut tai hän on niin säätänyt. Syvälle luotaavassa viisauudessaan, hän on tiennyt minun tarvitsevan enemmän rakkautta, uskoa tai riippuvuutta Hänestä, joten hän määritteli askeleeni, jotta voisi muovata minusta oman luonteensa mukaista voitollista ihmistä. Taisteluissani ei ole syvimmiltään kysymys minusta ja vastapuolestani eikä edes minusta ja Paholaisesta, vaan Jumala haluaa perimmiltään kussakin taistelussa tuoda minusta esiin Kristuksen muodon. Kun Kristuksen luonne, arvovalta ja rakkaus alkavat tulla minun elämässäni toimiviksi, silloin viholliseni kukistuvat ja Kristus on minun kauttani voitollinen.

Meidän on sen vuoksi päästävä eroon siitä ajatuksesta, että maailmassa oli jokin paikka, missä ei ole kipua, ja meidän tulee oppia, kuinka Kristuksen ristiä kannetaan. Risti vie kuolemaan meidän epäuskoisen, pelokkaan ja itsekeskeisen luontemme ja antaa Kristuksen luonnon tulla esiin meidän kauttamme. Risti on se hinta, minkä me maksamme, jotta pelastuksen todellisuus pysyy vahvana.

Toisessa Mooseksen kirjassa on kertomus, joka kuvaannollisesti esittää ristin voiman. Israelilaiset vaelsivat kolme päivää ilman vettä. Kun he lopulta löysivät vettä, *he eivät voineet juoda Maran lähteen vettä, koska se oli kitkerää. Siitä syystä paikka olikin saanut*

nimekseen Mara (2.Moos.15:22-23). Sana "mara", kuten muistatte, tarkoittaa kitkerää, katkeraa ja karvasta. He siis lopulta löysivät vettä, mutta eivät voineet juoda sitä. Herra kuitenkin näytti Moosekselle puunoksan, joka hänen piti heittää veteen. Kun hän teki niin, vesi muuttui juotavaksi (2.Moos.15:25).

Mooseksen teko oli profeetallinen. Puu, joka piti vertauskuvallisesti heittää kitkerään veteen, kuvasi Kristuksen ristiä, kun sitä sovelletaan meidän karvaiden kokemustemme kestämiseen: se muuttaa katkeran makeaksi. Tiedän, että niinä monina kertoina, kun vihollinen on käyttänyt ihmisiä haavoittamaan tai lyömään minua ja minä olen soveltanut Kristuksen ristiä elämäni - antaen anteeksi, siunaten ja rakastaen tinkimättä - tuloksena on aina ollut Kristuksen suurempi ilmestyminen elämäni kautta.

Tämä on ihan sama tapa, miten Paavali käsitteli vihamielisyyttä ja vääryyksiä. Kuuntele, mitä hän kirjoittaa:

Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme. Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja. Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Me tosin elämme, mutta meidät annetaan Jeesuksen tähden alituisesti alttiiksi kuolemalle, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi näkyviin kuolevaisessa ruumiissamme. 2.Kor.4:7-11.

Rakas ystävä, eikö tämä ole juuri sitä, mitä sinä haluat eniten: että Jeesuksen elämä tulee näkyviin sinun kuolevaisen ruumiisi kautta? Saatana on pyrkinyt käyttämään hyväkseen sinun vanhaa luontoasi ja yrittänyt tuottaa elämäsi katkeruutta. Tapa, jolla Herra on vapauttanut minut kaikista taisteluista mihin olen joutunut, on merkinnyt vanhan luontoni ristiin naulitsemista tuon taistelun kautta ja vapauttaa Kristus näkymään selvemmin elämässäni. Tämä on Uuden Testamentin kristinuskoa sen kirkkaimmassa muodossaan.

Herra Jeesus, anna minulle anteeksi, että olen yrittänyt turvata oman elämäni. Haluan luottaa sinuun, antaa rakkauden tulla minussa täydelliseksi, niin etten etsi oikeutta, vaan armoa itselleni ja toisille. Auta minua, Herra. Anna sinun Henkesi voiman tulla minunkin kauttani esiin. Nyhdä pois sielustani jokainen katkeruuden juuri. Anna sanojeni olla täynnä armoa ja totuutta, ei katkeruutta ja pahuutta. Jeesuksen nimessä, aamen.

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org